

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 95/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. H., bytom H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2006 doručená sťažnosť (zo 7. januára 2006) I. H., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004.

Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré k nej sťažovateľ pripojil (vrátane napádaných rozsudkov okresného súdu a krajského súdu) vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 4. apríla 2003 v predmetnej veci domáhal proti žalovanému zaplataenia náhrady mzdy. Sťažovateľ sa ako žalobca domáhal náhrady mzdy za obdobie od 30. januára 1998 tvrdiac, že 2. augusta 1997 mu vznikol nový pracovný pomer k žalovanému. Žalovaný mu totiž listom zo 4. augusta 1997 oznámil skončenie pracovného pomeru na základe výpovede z 24. júna 1996 a to k 2. augustu 1997. Sťažovateľ uviedol, že v jeho prípade výpovedná trojmesačná doba začala plynúť 1. septembra 1996. Počas jej plynutia bol opakovane práceneschopný. Pretože trojmesačná výpovedná doba trvá 90 dní, jej posledný deň pripadol vzhľadom na opakovanú práceneschopnosť sťažovateľa na 1. august 1997 (v uvedený deň uplynulo 90 dní). Žalovaný mu však listom zo 4. augusta 1997 oznámil, že jeho pracovný pomer skončil až 2. augusta 1997, išlo „... o 91. deň...“, týmto dňom mu vznikol nový pracovný pomer. V tento deň začal vykonávať prácu pre žalovaného s jeho súhlasom, a preto mu vznikol nový pracovný pomer. Fakticky síce prácu pre žalovaného 2. augusta 1997 nevykonával (bola sobota) a nenastúpil do práce ani v nasledujúci pondelok, no to iba kvôli tomu, že žalovaný ako zamestnávateľ mu prácu už predtým neprideľoval ani cez pracovné dni, lebo z vážnych dôvodov ju pre svojich zamestnancov nemal. Listom zo 4. augusta 1997 však žalovaný sťažovateľa upovedomil o tom, že je jeho zamestnancom aj k 2. augustu 1997. Náhrady mzdy sa sťažovateľ domáhal od okamihu, keď žalovanému ako zamestnávateľovi oznámil, že mu pracovný pomer trvá.

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 žalobu v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ napadol tento rozsudok odvolaním, na základe ktorého krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ sa preto obrátil na ústavný súd namietajúc porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu tvrdiac, že: „... *Súdy nebrali na vedomie, ignorovali právny stav tejto veci a preukázaný skutkový stav veci:*

- bolo preukázané, že pri napočítavaní dní 3 mesačnej výpovednej lehoty je 90 dní, lebo pol mesiaca sa rozumie (OZ § 122 ods. 1 a ZP § 266 ods. 2 platný v 1997 roku) 15 dní, potom

mesiac je 30 dní,

- bolo preukázané, že pracovný pomer po uplynutí výpovednej lehoty 3 mesiacov napočítavaním dní skončil dňom 1. 8. 1997,

- bolo preukázané, že dňom 2. 8. 1997, t. j. deň po uplynutí výpovednej lehoty o skončení pracovného pomeru som zamestnávateľom vedený ako jeho zamestnanec, poukazujem na list zo 4. 8. 1997,

- bolo preukázané, že zamestnávateľ ma v tento deň vedie ako zamestnanca s nárokom na vyplácanie 60 % zo mzdy z dôvodu pokračovania stavu v predošlom pracovnom pomere, keď z jeho dôvodov nemá pre mňa prácu,

- bolo preukázané, že 2. 8. 1997 bola sobota, zamestnanec je zamestnancom aj keď nepracuje, teda soboty, nedele a sviatky je v pracovnom pomere, kedy neprideliuje prácu, zamestnancovi,

- bolo preukázané, že som zamestnávateľa upovedomil na neplatné skončenie pracovného pomeru písomne a trval na ďalšom zamestnávaní,

- bolo preukázané, že dňom 2. 8. 1997 mi vznikol nový pracovný pomer tzv. faktický pracovný pomer, keď ma vedie v tento deň ako svojho zamestnanca, aj keď súd vedel, že je sobota a v sobotu sa nepracuje, bral tento deň špekulatívne, vedome s tým, že mi nebola prideliovaná práca v tento deň, a preto mi nevznikol pracovný pomer, ako keby sa jednalo o pracovný deň (...)" Podľa sťažovateľa sa súdy vedome „... nezaoberali ... meritom prejednávanej veci, zistiť, kedy vlastne uplynula lehota 3 mesiacov, kedy skončil vlastne pracovný pomer, práve naopak tvrdia, že pre skončenie pracovného pomeru nie je rozhodujúce, ktorý deň zamestnávateľ označí za skončenie pracovného pomeru, ale kedy skutočne pracovný pomer skončil, nie je podľa súdov podstatné, či zamestnávateľ označí 90. či 92. deň, a nie je podstatné, či pri počítaní času 3 mesiacov výpovednej lehoty zodpovedá 90 dňom či 92 dňom... ! ? (...)"

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 ako aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu škody ako aj primerané finančné zadost'učinenie.

St'azovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

2.1. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní materiálnej ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov sporového konania, ktoré sú vo vzájomnom konflikte (obdobne napr. III. ÚS 271/05).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04).

2.2. Z obsahu sťažovateľovej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ním namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd tkvie v namietanej nesprávnosti skutkových a právnych záverov okresného súdu a následne krajského súdu, obsiahnutých v napádaných rozhodnutiach (v rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 a v rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005).

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 žalobu sťažovateľa zamietol dôvodiac: „... Výpoveď z pracovného pomeru bola daná žalobcovi dňa 24. 6. 1996 s tým, že výpovedná lehota končí dňa 30. 9. 1996.

Žalobca bol práceneschopný v čase od 26. 6. 1996 do 30. 11. 1996, od 6. 12. 1996 do 2. 3. 1997, od 12. 5. 1997 do 15. 6. 1997 a 30. 6. 1997 do 31. 7. 1997.

Listom zo dňa 4. 8. 1997 oznámil zamestnávateľ žalobcovi, že mu pracovný pomer končí dňa 2. 8. 1997.

Podľa § 45 ods. 2 Zákonníka práce platného v čase podania výpovede, výpovedná lehota sa začína prvým dňom kalendárneho mesiaca, nasledujúceho po doručení výpovede a končí sa uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca s výnimkami vyplývajúcimi z § 47 ods. 2, § 48 ods. 2, § 49 písm. b) a § 70b ods. 1.

Podľa § 48 ods. 2 Zákonníka práce platného v čase podania výpovede žalobcovi, ak zamestnancovi bola daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby tak, že by výpovedná doba mala uplynúť v tejto dobe, ochranná doba sa do výpovednej doby nezapočítava; pracovný pomer sa skončí až uplynutím zvyšnej časti výpovednej doby po skončení ochrannej doby, okrem, ak zamestnanec vyhlási, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá.

Po prevedenom dokazovaní súd dospel k tomuto záveru:

V danom prípade bola žalobcovi daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby a žalobca nevyhlásil, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá. Z toho dôvodu pracovný pomer žalobcu skončil uplynutím zvyšnej časti výpovednej doby po skončení ochrannej doby.

Pre skončenie pracovného pomeru nie je rozhodujúce, ktorý deň označí zamestnávateľ za deň skončenia pracovného pomeru, ale kedy skutočne pracovný pomer skončil. Preto nie je podstatné, či podľa zamestnávateľa to bol 92. deň a nie je podstatné, či pri počítaní času, v danom prípade 3 - mesačnej výpovednej lehote zodpovedá 90 dní alebo 92 dní. Žalobca po skončení pracovného pomeru uplynutím výpovednej lehoty pri zohľadnení ochrannej doby neuzatvoril so žalovaným novú pracovnú zmluvu, a to ani písomnou, ani konkludentnou formou. Pre žalovaného nezačal vykonávať prácu. Skutočnosť, že počas výpovednej lehoty mu zamestnávateľom nebola pridelovaná práca, teda z tohto dôvodu nezačal vykonávať prácu, nič nemení na fakte, že po skončení

pracovného pomeru na základe výpovede zamestnávateľa mu nevznikol nový pracovný pomer.

Začiatok výpovednej doby u žalobcu pripadol na deň 1. 7. 1996. Tým, že žalobca po doručení výpovede dňa 24. 6. 1996 sa stal dňa 26. 6. 1996 práceneschopným, výpovedná doba začala plynúť po skončení práceneschopnosti dňom 31. 11. 1996. Žalobca sa stal opäť práceneschopným dňa 6. 12. 1996, teda opätovne došlo k prerušeniu plynutia výpovednej doby a pokračovaniu jej plynutia dňa 3. 3. 1997. V čase od 12. 5. 1997 do 15. 6. 1997 došlo opätovne k prerušeniu plynutia výpovednej doby z dôvodu práceneschopnosti žalobcu. Výpovedná doba začala po prerušení plynúť dňa 16. 6. 1997 až do 29. 6. 1997, lebo dňa 30. 6. 1997 sa stal žalobca opäť práceneschopným až do 31. 7. 1997.

Zamestnávateľ oznámil žalobcovi pre upresnenie dátum skončenia pracovného pomeru dňom 2. 8. 1997. V zákone sa presne neuvádza akému počtu dní zodpovedá trojmesačná výpovedná doba. Zamestnávateľ žalobcu pri výpočte dní vychádzal z toho, že v prípade riadneho plynutia výpovednej doby u žalobcu by trojmesačná výpovedná doba pripadla na mesiace júl, august, september 1996, a tieto mesiace mali spolu 92 dní. Súd sa stotožňuje s takýmto výpočtom dní výpovednej doby u žalobcu na základe výpovede zo dňa 24. 6. 1996, aj keď táto skutočnosť nemá vplyv na samotné rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol...“

Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „... Správne a presvedčivé sú dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Skutkový stav veci sa nezmenil ani v priebehu odvolacieho konania. Preto na zistenia uvedené v odôvodnení rozsudku a na právne normy, ktoré použil z citovaných ustanovení, poukazuje odvolací súd.

Podľa ustálenej súdnej praxe za faktický pracovný pomer sa považuje vzťah, ktorý vzniká medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ktorý začne s jeho vedomím preňho vykonávať prácu, ako keby bol v pracovnom pomere, hoci k jeho vzniku vôbec nedošlo.

Ak teda súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca pre žalovaného nezačal vykonávať prácu, nemohlo k vzniku tzv. faktického pracovného pomeru dôjsť.

K odvolacím námietkam žalobcu treba uviesť, že vznik tzv. faktického pracovného pomeru nemožno odvodiť od iných než už skôr uvádzaných právnych skutočností, a to výkonu práce pre zamestnávateľa s jeho vedomím.

Za tohto stavu je treba sa stotožniť so záverom vysloveným súdom prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, že výpočet dní 3-mesačnej výpovednej doby (90 dní alebo 92 dní) nemá vplyv na samotné rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vecne správne (§ 219 O. s. p.)

Odvolací súd z uvedených dôvodov potvrdil podľa citovaného ustanovenia napadnutý rozsudok v celom rozsahu...“

2.3. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach (vrátane sporov vyplývajúcich z pracovných vzťahov) patrí do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásadne preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu,

ani posudzovať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže posudzovať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o namietaných porušeníach základných práv a slobôd sťažovateľov garantovaných ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k napádanému rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004 mohol podľa zákona účinne domáhať a aj sa domáhal využitím opravných prostriedkov (odvolania) v občianskom súdnom konaní. V tomto kontexte bol krajský súd súdom oprávneným poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa porušenie ktorého namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k rozsudku okresného súdu vylúčená.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa

(rozsudkom sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005) sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci tohto posúdenia však ústavný súd prihliadal na dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 79/2003 – 46 zo 14. októbra 2004, pretože odvolací súd sa s nimi stotožnil a poukázal na ne.

2.4. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 403/04 z 31. októbra 2005 (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 79/2003-46 zo 14. októbra 2004, ktorý bol v dovolacom konaní preskúmaný) dospel ústavný súd k záveru, že zo záverov krajského súdu, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Z odôvodnenia uvedených rozhodnutí je zrejmé, že oba sudy záver, podľa ktorého *„... Pre skončenie pracovného pomeru nie je rozhodujúce, ktorý deň označí zamestnávateľ za deň skončenia pracovného pomeru, ale kedy skutočne pracovný pomer skončil...“*, založili na výklade § 45 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom v rozhodnom období (zákon č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov platný a účinný do 31. marca 2002, ďalej len „Zákonník práce“).

Podľa § 45 ods. 1 prvej vety Zákonníka práce ak bola daná výpoveď, skončí sa pracovný pomer uplynutím výpovednej doby.

Sudy rozhodujúce v právnej veci sťažovateľa aplikovali toto ustanovenie tak, že právne účinky spočívajúce v skončení pracovného pomeru sťažovateľa po tom, čo mu bola doručená výpoveď zo strany zamestnávateľa, zákon spájal s objektívnou právnou udalosťou (uplynutím výpovednej doby), ktorá nemohla byť ovplyvnená listom zamestnávateľa (žalovaného) zo 4. augusta 1997, v ktorom sťažovateľovi oznámil, kedy podľa jeho názoru táto právna udalosť nastala.

Otázku prípadného vzniku nového (tzv. faktického) pracovného pomeru sťažovateľa k žalovanému posúdili sudy podľa svojej ustálenej praxe, v zmysle ktorej sa pre vznik takéhoto právneho vzťahu vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to, že zamestnanec začne de facto pre zamestnávateľa vykonávať prácu a že sa tak stane s vedomím zamestnávateľa. Sudy konštatovali, že k naplneniu týchto podmienok, a tým ani k vzniku nového pracovného pomeru medzi sťažovateľom a žalovaným konkludentnou dohodou nedošlo, preto nemohlo vzniknúť ani žalobou uplatňované právo na náhradu mzdy.

Nakoniec sa sudy vyjadrili aj k počítaniu výpovednej doby reagujúc na argumentáciu sťažovateľa, že jej dĺžka (tri mesiace) zodpovedá deväťdesiatim dňom. Sťažovateľ vychádzal zo znenia § 266 ods. 2 druhej vety Zákonníka práce upravujúcej počítanie lehoty určenej ako „polovica mesiaca“ s tým, že sa ňou rozumie 15 dní. Podľa jeho názoru preto dĺžke lehoty určenej podľa mesiacov zodpovedá príslušný násobok 30 dní. Odhliadnuc od skutočnosti, že počítanie lehôt určených podľa mesiacov výslovne upravovala prvá veta § 266 ods. 2 Zákonníka práce, sudy rozhodujúce v právnej veci sťažovateľa založili svoje závery na výklade osobitnej právnej úpravy plynutia výpovednej doby § 45 ods. 2 Zákonníka práce [podľa ktorého výpovedná doba sa začína prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede a končí sa uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca s výnimkami vyplývajúcimi z § 47 ods. 2, § 48 ods. 2, § 49 písm. b) a § 70b ods. 1] v spojení s § 48 ods. 2 Zákonníka práce (podľa ktorého ak zamestnancovi bola daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby tak, že by výpovedná doba mala uplynúť v tejto dobe, ochranná doba sa do výpovednej doby nezapočítava; pracovný pomer sa skončí len uplynutím zvyšnej časti výpovednej doby po skončení ochrannej doby, okrem ak pracovník vyhlási, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá).

Podľa výkladu, ktorý si oba sudy osvojili, ustanovenie § 45 ods. 2 Zákonníka práce stanovením začiatku aj konca výpovednej doby stanovuje aj jej dĺžku určiteľnú taktiež z hľadiska počtu dní v konkrétnom prípade, pričom vznik práceneschopnosti zamestnanca počas jej plynutia má za následok iba jej spočívanie, nie však zmenu jej dĺžky („... ochranná doba sa do výpovednej doby nezapočítava; pracovný pomer sa skončí len uplynutím zvyšnej časti výpovednej doby po skončení ochrannej doby...“).

Označené závery krajského súdu (ktorý sa v podstate stotožnil so závermi súdu prvého stupňa) možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovateľných v danej veci.

Ústavný súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označeným článkom ústavy.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

2.5. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť rozhodovanie o procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci - o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom v konaní, stratilo opodstatnenie, preto sa ňou ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2006